

[Poul Schlüter.]

Når hans regnebræt for i år skal gøres op, tror jeg, det er helt afgørende, at han har knyttet sin indsats til to dominerende regeringsudspil, der begge har været et udtryk for en antik socialdemokratisk tankegang. Statsministeren, der er rundet af fagbevægelsen, har oplevet det paradoks, at befolkningen anser begge disse to store mærkesager for at være lønmodtagerfjendske.

Den ene mærkesag har været ØD med den kæmpemæssige kollektive fond og tvangsindskuddene i virksomhederne, men uden at der blev stilet mod at skabe reel, virkelig individuel ejendomsret for flere. Statsministeren har oplevet — han kan ikke være i tvivl om det — at befolkningen ikke vil have hans ØD. Læg dog den plan på hylden! Lad være at genfremsætte den til efteråret! Den er i strid med befolkningens ønsker. Kommer regeringen med sine lovforslag igen, skal den vide, at det konservative folkeparti igen vil rejse kravet om en folkeafstemning om den sag, hvis vi majoriseres ved en afstemning her i salen.

Den anden dominerende sag i denne folketingsssamling har været anslaget mod parcelhusets stilling. I den sag har regeringen valgt en kurs, hvis virkning er, at der nu skabes en lovgivning, som især er vendt mod folk med almindelige indkomster, ikke mindst lønmodtagere. Det vil blive urimeligt svært i fremtiden at skaffe sig egen bolig, som man kan have råd til at leve i. Nu kommer der moms på alt nyt byggeri. Det betyder en merudgift på 165 kr. pr. m².

Men hvis vi sammenligner, hvordan stillingen i fremtiden bliver mellem det sociale byggeri og ejerboligen, ser vi, at der bliver en voldsom forskel. Hvis et socialt selskab efter de nye regler bygger en lejlighed, der koster 200.000 kr., vil den nye indeksslåneordning kunne nedbringe huslejen med omkring 4.300 kr. Hvis den samme, som skulle flytte ind i den lejlighed, i stedet vælger at bygge sin egen bolig, hvor kontantprisen er 200.000 kr., vil den blive vurderet ved offentlig vurdering til omkring 275.000 kr. Deraf bliver lejeværdien 4 pct., og hvad så? Så får denne selvejede bolig en lejestigning på omkring 4.000 kr. Det er, hvad der sker. Det er en politik, som er uvenlig over for alle — og det er mange — som har det

ønske inden for de nærmeste år at kunne skaffe sig en selvejet bolig.

Jeg er ikke i tvivl om, at folk ikke vil have statsministerens politik i denne anden store mærkesag for hans indsats i år.

De fleste boliger gøres nu dyrere, både ejerboliger og lejligheder, men uden at det fører os nærmere til en normalisering af boligmarkedet. Det snarere fjerner os derfra. Nu får vi øgede skattebyrder på både parcelhuse og privat udlejningsbyggeri. Hvis det så skete for at sikre en lettelse af det direkte skattetryk, var det måske til at bære også at momsrefusionen falder væk. Men det hele har ét eneste formål: at skaffe midler i statskassen, som kan finansiere den udgiftspolitik, S og SF sammen har ført, og som vi andre har stemt imod, men forgæves.

Regeringen har satset sin tid og sine kræfter i dette folketingsår på forkerte opgaver og har forsømt de væsentlige, de rigtige, de påtrængende.

To kæmpeopgaver burde overskygge alt andet. Den ene er at tage fat på en forenkling af det overorganiserede danske samfund, at gøre en indsats mod bureaukratiet. Regeringen afviste at udskyde omkring 30 nye lovforslag, som vi fra oppositionens side fandt det fuldstændig unødvendigt at haste igennem i denne samling. Det var skade, at regeringen her afviste os.

Den anden hovedopgave er at standse de offentlige udgifters himmelflugt. Sikke dog en masse spareforhandlinger, vi har ført i år! Men hvor har det været parodi. Da vi kom ind i den afgørende fase, viste det sig, at regeringen lod sig dominere af SF. SF's gruppeformand kom til sidst i spareudvalget og sagde, at den spareramme, SF ville tillade regeringen, måtte ligge på omkring en milliard kroner, ikke en klink mere. Og sådan blev det.

Til gengæld har regeringen vist en fantastisk opfindsomhed for at skaffe sig nye indtægter, både i fjor og i år. Nye skatter og afgifter i mange nye former. Lad mig nævne en række eksempler:

I 1971 den store importafgift, som gav et milliardbeløb på årsbasis.

I 1972 i forbindelse med en omlægning af skatterne, men dog gennemført sådan, at regeringen hentede sig et klækkeligt over-